בתני' אין חוששין שמא גיררה חולדה

מבית לבית וממקום למקום דא"כ מחצר

לחצר ומעיר לעיר אין לדבר סוף: גמ' מעמ'

דלא חזינא רשקל הא חזינא רשקל חיישינן

ובעי בדיקה ואמאי נימא אכלתיה מי לא תנן

מבורו' העכו"ם ממאים וכמה יישהה במדור מדורו'

ויהא המדור צריך בדיקה ארבעים יום ואע"פ

שאין לו אשה יוכל מקום שחולדה וחזיר

יכולין להלוך א"צ בדיקה א"ר זירא לא קשיא

הא בבשר והא בלחם בבשר לא משיירא

בלחם משיירא אמר רבא האי מאי בשלמא

התם אימור הוה אימור לא הוה ואם תמצא

לומר הוה אימור אכלתיה אבל הכא דודאי

דחזינא דשקל מי יימר דאכלתיה הוי ספק

וודאי יואין ספק מוציא מידי ודאי ואין ספק

מוציא מידי ודאי והא סתניא חבר שמת

והניח מגורה מליאה פירות ואפילו הז בני

יומן הרי הן בחזקת מתוקנין והא הכא דודאי

מבילי הני פירי וספק מעושרין וספק לא

מעושרין וקאתי ספק ומוציא מידי ודאי התם

ודאי וודאי הוא דודאי מעשרי כדר' חנינא

חוזאה 🌣 דא"ר חנינא חוזאה החזקה על חבר

שאין מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן

ואי בעית אימא ספק וספק הוא דילמא

מעיקר' אימור דלא מבילי כר' אושעיא דא"ר

אושעיא יימערים אדם על תבואתו ומכניםה

במוץ שלה כדי שתהא בהמתו אוכלת

ופמורה מן המעשר ואין ספק מוציא מידי

ודאי והתניא אמר ר' יהודה "מעשה בשפחתו

של מציק אחד ברימון שהטילה נפל לבור

ש א מיי׳ פ״ב מהלכות חמץ ומלה הלכה סמג עשין לט טוש"ע או" סי חלד סעיף א: Ban 6 ר מיי מי טומאת מת הלכה ז: ב שם הלכה ח: םנ ד את הלכה מי ום הננה ט. פ״י מהל׳ הלכה ין: ה [מיי׳ עשיו קלח טוש"ע י"ד סי" שלא סעיף פד:

מוסף תוספות

א. ואי חוששיו אמאי לא. א. יאר הוששין אמאר יא. סי' סר"ן, ב. ואורחיה הוא. סוס' סרס"ש, ג. [והא] לא שכיח הוא. תוס' הרא"ש. ד כלומר מה הוטילו חכמים בתקנתן, דאי בעי פטר לה כדר׳ אושעיא. חי׳ סר"ן, ה. [ד]אי לבהמתו דוקא קאמר וכו' מאי קא פריך, ניחא ליה טפי למעבד ע"י גוי כדי לפוטרה לגמרי. מוס' ו. ואמאי אין הרא"ש. מירוח הגוי פוטר. שס. ז. פי׳ אכילתה. שס. ז. פי׳ אכילתה. שס. ח. אין לך בה אכילתה. שס. ט. אלא משעת הרמה ואילך. שס. י. אבל הנאה שאינה של כילוי שרי. תוס׳ שכת כו. יא. והשפחה מהר"ם חלאוה. יב. לאפוקי נפלים דלאו בני קיימא איז כהז מטמא לקרוביו ארן כוון מטמא לקודביו אלא לצרכן לקברן ולהביא להם ארון ותכריכים אבל בלאו הכי לא. חי׳ הכ״ו.

רבינו חננאל

אין חוששין שמא גררה חולדה מבית לבית. חששא הוא דלא חיישינן, הא אילו חזינן לחולדה דשקלא . נהמא קמן צריך לבדוק עד דמשכח לה, אמאי נימא אכלתיה, כדתנן בסוף מדורות אהילות בענין הגוים טמאים וכו׳. כל להלך אין צריך בדיקה, דאמרינן כל שרץ שהיה שם הללו אכלוהו. ופריק ר׳ זירא מתני׳ באהילות בבשר שרץ דלא משיירא, לפיכך לא חיישינן, מתני' דהכא בלחם משום דמשיירא. רבא אומר התם באהילות שמא שרץ היה שם. ואם היה שם שמא אכלוהו החולדה והחזיר. הכא ודאי היה שם פת. ומשמא היה שם בינ, אכלתהו חולדה לא שרינן . ליה, דאין ספק דוחה הודאי. ומתמהינן ולא. י והחויא חכר שמח והויח ודחינן התם נמי ודאי הוא שעשרן, כי חזקה היא על החבר שאינו מוציא דבר שאינו מתוקן מתחת ידו. ירושלמי וכלבד שמת ביישוב הדעת. אי נמי דלמא לא טבילי, וכר׳ אושעיא עביד דאמר מערים אדם על התבואה ואינו עושה אותה גורן, אלא מכניסה במוץ שלה כדי שתהא בהמתו שירות כל בחודה מן אוכלת המוץ ופטורה מן המעשר, לפיכך אמרו בחזקת מתוקן הוא, אבל

אין חוששין שמא גיררה חולדה. ואס תאמר והא מרישא שמעי׳ דקתני כל מקום שאין מכניסין בו חמץ אין לריך בדיקה אתריך דהוה מוקמינן בשאין חולדה וברדלם יכולין להלך שם:

בל מקום שחולדה וברדלם וחזיר מצויין שם אין צריך בר

אומר ר"י דכהנים מותרין ליכנס בבתי עובדי כוכבים אפי׳ אין חזיר וחולדה מלויין שם משום דתניא בתוספתא ס דאין מדורות העובדי כוכבים בחולה לארץ:

בבשר לא משיירא. אומר ר״ת דהיינו דוקא בשר נפלים

דרכיך בהא בפרק [שני] דב״ק (דף יט: ושם) חשיב חזיר שחכל בשר אכילה על ידי הדחק: ראם תמצא לומר הוה אימור אכלתיה. ול״ת והל מדורות העובדי כוכבים רשות היחיד הן ותנן במסכת טהרות (פ"ו מ"ד) כל מקום שאתה יכול להרבות ספיקות וספיקי ספיקות ברשות היחיד טמח וי"ל דלא דמי הך ספיקא לשאר ספיקי דאמאי אית לן למימר שיהא בו נפל גודמי לספק ביאה א"נ אימר אכלמיה עדיף משאר ספיקות דספק הרגיל הוא וקרוב לודאי ותדע דאפילו מידי ודאי בעי למימר שיוליא זה הספק: בדי שתהא בהמה אוכלת. ומימה דמ"מ הוי ודאי טבל מדרבנן לענין אכילת קבע אפי׳ הכניסה במוץ שלה כדאמר כדי שתהא בהמה אוכלת משמע אבל הוא עלמו אסור ובתוספת׳ תניא ומייתי לה בפ"ק דבילה (דף יג.) הכנים לבית שבולין לעשות מהן עיסה אוכל מהן עראי ופטור וקאתי ספק ומוליא מידי ודאי דרבנן וחשיב להו בחוקת מתוקנים גבי חמץ אמאי לא

אתי ספק ומוליא מידי ודאי בדיקה

דרבנן דמדאורייתא בביטול בעלמא

סגי ואומר ר"י דמתני׳ איירי בשלא

ביטלו דהוי ודאי דאוריי׳ ועוד אומר

ר"י דהא דקאמר הרי הן בחוקת ובא מחוקנין היינו בהנך דלא חזו אלא לבהמה והא דפריך במנחות בפרק רבי ישמעאל (דף סו: ושם) אמאי דקאמר מירוח הנכרי אינו פוטר משום בעלי כיסין פירוש עשירים שמוכרין תבואתן לנכרי קודם מירוח וחוזרין וקונין מהן אחרי מירוח תרומה נמי אפשר דעביד כרבי אושעיאוכו׳ דמשמע דלגמרי פטור ה״פ עביד להו כרבי אושעיא ובמידי דמאכל בהמה מה הועילו חכמים בתקנתן ו: כדי שתהא בהמה אובלת. משמע דבטבל שראה פני הבית אפילו בהמה נמי לא אכלה ותימה לר"י מאי שנא משאר הנאה דשרי דלא מצינו טבל שהוא אסור בהנאה ויש לומר דדרשינן בבמה מדליקין (שבת כו. ושם) גבי אין מדליקין בטבל טמא משום דכתיב את משמרת תרומותי בשתי תרומות הכתוב מדבר אחת טהורה ואחת טמאה מה טהורה אין לך בה אלא משעת הרמה ואילך אף טמאה כן " והיינו הדלקה " והדר גמר טהורה מטמאה מה טמאה דמיתסר בהדלקה קודם הרמה אף טהורה וכן

מאכיל לבהמתו כרשיני תרומה ורש"י לא פי" כן בשבתם: בשפחתו של מציק וכא כהן והציץ לידע אם וכר אם נקבה. מכאן אין להוכיח דשפחה מטמאה בלידה דשמא של גבירתה היה יא מיהו בת"כ אמרינן בהדיא דבר אל בני ישראל אין לי אלא בני ישראל מנין לרבות גיורת ושפחה משוחררת ושאין משוחררת ת"ל אשה והא דפריך בפ' הערל (יצמות עד: ושם) מי מלית אמרת תרומה כתיב הכא והתניא דבר אל בני ישראל גיורת ושפחה משוחררת מנין מ"ל אשה הא דנקט התם משוחרת לאו למעוטי שאין משוחררת אלא קיצר הברייתא משום דלא פריך אלא ממשוחררת כדמסיק ואי ס"ד לתרומה משוחררת בנות מיכל תרומה נינהו ושאין משוחררת אכלה שפיר אם היא של שכהן ואומר ר"י דכהן שוטה היה דאפילו אם נאמר של גבירתה היה וכהן זה קרוב היה לא היה לו ליטמא דאמרינן בתורת כהנים דאין כהן מטמא לנפלים דדומיא דאביו ואמו

להאכיל לבהמה וכל הנאה של כילוי ' ומהכא נמי ידעינן דאין ישראל

בעינן בני קיימא ב ועוד דכאן לא היה לצורך המת יג:

אלונתברר דודאי טבילילא סכק אלונתברר דודאי טבילילא מעשה בשפחתו של מציק אחד ברמון, פירוש שם מקום. שהטילה נפל לבור, אמרינן בחזקת מתוקנין. ולא והתגיא מעשה בשפחתו של מציק אחד ברמון, פירוש

בותבר' אין חוששין שמא גיררה חולדה כו'. אין חוששין כשבדק זוים זו ובא לבדוק זו שמא בתוך שבא לבדוק זו גיררה חולדה חמץ למקום הבדוק ולריכנא לחזור ולבדוק: שאם כן. שבאת לחוש לכך הרי גם מחצר לחצר יש לומר כך אני בדקתי קודם לחבירי

ולאחר בדיקתי הביאה חולדה חמץ מחלר חבירי לחלרי ואין לדבר סוף ולאו חצר ממש קאמר אלא כל בתי החלר קרוי חלר: גבו' הא חוינן. שהביאתו לכאן חיישינן שמא עדיין הוא כאן ולריך לבדוק ואמאי נימא אכלתיה: מי לא פנן. במסכת אהלות מדורות העובדי כוכבים טמאין מפני שקוברין נפליהם בבתיהם והעכו"ם מטמאין במיתתן אף באהל לרבנן ולר"ש בן יוחי נמי דאמר קברי העובדי כוכבים אינם מטמאין במגע ומשא מודה הוא דלא אימעוט אלא מטומאת אהל דלא מקרו אדם יש וכמ' ישהה. העכו"ם במדור ויהא המדור לריך בדיקה לכשינא העכו"ם וירלה ישראל לדור בו: מ' יום. כדי ילירת הולד: ואע"פ שאין עמו אשה. לפי שחשוד הוא על הזנות: וכל מקום שחזיר וחולדה יכולין להלוך אין לריכין בדיקה. שאם הושלך שם חטטוהו ואכלוהו: הא. דאהלות בבשרא מיירי הלכך ודאי אכלוה דלא משתיירא: האי מאי. כלומר מאי הושיא א"נ אורחא דמשייר' בבישרא ליכא לן למיחש התם מידי דהתם חששא בעלמא הוא אימור הוה אימור לא הוה הלכך היכא דשכיחא חולדה תלינו להולא ואמרי׳ אם תמלא לומר הוה אימור אכלתיה וספק אכילה יכול להוליאנו מידי ספק השלכה אבל הכא גבי חמך דקשיא לך היכא דחזינן דגררה נמי נימא אכלתיה ודאי הוה: מי יימר דאכלתיה הוי ספק. ביעור ודאי חמץ היה כאן ואין ספק היתר מוליא את הבית הזה מידי ודאי איסור: מגורה. גורן: בני יומן.

דנכרין הן שהיום נתמרחו: והא הכא. דכיון דממורחין הן והרי הן בבית דכל מגורה בבית היא: ודאי טבילי. דהא נגמרה מלאכתן וראו פני הבית וחל שם טבל עליהן משעה שראה פני הבית ספק עישרן חבר זה ספק לא עישרן ואתי ספק זה ומוליא פירות הללו מידי ודאי טבל משום דרוב חברים מעשרין הם מיד קודם שיניחם מתחת ידו: התם ודחי וודחי הוא. כי היכי דפשיטא לן דטבילי מעיקרא הכי נמי פשיטא לן דעשרינהו ואין גמגום והילוך אחר הרוב בדבר אלא חזקה ודאי על כל החברים: ואי בעים אימא ספק וספק הוא. כי היכי דמספקא לן אי עשרינהו אי לא עשרינהו הכי נמי איכא לספוקי אי חל עלייהו שם טבל מעולם אי לא ומעיקרא אימור לא טבול ואע"פ שהן ממורחין ובחוך הבית אימור עבד להו כדר' אושעיא שהכניסה לבית במוץ שלה ואחר כך דשי וממרח וחובת הטבל חלה בראיית פני הבית בבבא מליעא בהשוכר (דף פת.) וזה בראיית פני הבית לא נגמרה מלאכתן לחול עליו שם טבל וכשגמר מלאכתן כבר בתוך הבית הוא ואין אלו פני הבית אלא כשנכנס דרך פתחים כדתניאי חסידים הראשונים היו מכניסים פירותיהן דרך טרקסמון כדי לחייבן במעשר עכשיו מכניסין דרך גגות דרך חלירות וקרפיפות לבית כדי לפוטרן הלכך לא חייל עלייהו שם טבל ומותר היורש הזה לאוכלן אכילת קבע. ולא תימא נהי דלא חייל עלייהו טיבלא לאכילת עראי אכילת קבע מיהא ליתסרו דהא דמיתסרא אכילת קבע קודם קביעות גורן וגמר מלאכה מדרבנו הוא וגבי איסור דרבנן סמכינן אחזקת חבר שעישרן: כדי שסהא בהמתו אוכלת. ואפילו קבע דכל זמן שאין שם גורנו של טבל עליו אינו אוסר באכילת עראי וכל אכילת בהמה לא גזרו עלה משום אכילת קבע דתנן במסכת פאה (פ"א מ"ו) מאכיל לבהמה ולחיה ולעופות ופטור מן המעשרות עד שימרח אבל למאכל אדם נהי דלא טביל מדאורייתא מיהו אפילו קודם מירוח אסרו לאכול קבע בכולי גמרא: מציק. איניש אלמא וישראל הוה:

א) אהלות פי"ח מ"ז, ב) [שם מ״ח], ג) [יבמות יט: לח.: ע״ז מא: חולין י.], ד) לעיל ד: ע״ז מא: נדה טו:, ה) ועירובין לב.ן, נדה טו:, ז) שם ע"ו מב. [תוספתה דההלות פט"ו ה"ו], **ה**) [יבמות סה.], ע) וזרה רש"שו. י) וברכות לה:], כ) פי"ח דאהלות [וע"ע תוספות לחמו לד. ד"ה מחמיון, ן (נע"ע בתוספות יבמות עד: ד"ה ושפחה מנין],

מוסף רש"י

חבר שמת. חבר הנאמו חבר שמוז. מכן הממק על המעשרות ומת (לעיל ד:). ואפילו הן בני שנתמרחו (שם). הרי הן בחזקת מתוקנין. דודחי לח ילח ירן. דודחי לח ילח מתחת ידו עד שגמר כל מלותו (שוו). דודאי טבילי. כיון שאנו רואין שנגמרה מלחכמו בחוקת טבל היו מיד (ע"ז מא:) דהת חזינן שנגמרה מלאכמן וממורחין הן (נדה מדי). התם ודאי וודאי הוא. כי היכי דפשיטא לך שהיו טבל, הכי נמי פשיטא לך שעישרן החבר מיד שמוחזק ככך (ע"ז שם). חזקה על חבר שט). וווקוי על יוב. שאינו מוציא מתחת ידו דבר שאינו מתוקן. דהואיל ופירי דידיה הוא עליה דידיה רמי וחייש ללפני עול (ערוביו לב.). ככי שור (עוובן עב). כרי הושעיא. דהכניקה במוץ שלה ולא ראה פני הבית, ואע"ג דעבל שלא פני הביח מיחחר להו בחוקת מתוקנין ושרינן להו באכילת קבע אין כאן ספק מוליא מידי ודאי, דאכילת קבע בדאורייתא אשכחינן ומדרבנן דמיתסר והימנוה רבנן לחזקת חבר לתקנתא דבק נחוקם חבר נחקנתם דידהו, אבל אי הוה חזינן ליה דמרחינהו קודם שראו פני הבית ובאו שרלו עבל, לא נפקי תו מידי ודאי עד דמעשרינהו קמן (ע"ז מא:)**. ומכניסה** קמן (עד האו): יבובב טור במרץ שלה. כעין מאכל בחמה, ומאכל בחמה פטור מן המעשר (מנחות סז:) או: במוץ שלה, קודם שיורה אותה, שאין מתחייב במעשר מן התורה אלא במוך שלה, ת פני הבית ומשנמרת אבל לפני מירוח אין ראיית פני הבית הובעתו. דנבי חרומה ומטשר כחיב דגן, ראשים דגנך, והוא המירום, לפיכך כשמכניסה לבית קודם מירוח לא הוקבע למעשר מן התורה, ורבנן הוא דאסרו אכילת לא אסרו, ומאכל בהמה ל**תעי הולו** (ברכות לא. וכעי"ז ע"ז שם ונדה טו:) וכיון דבשעת ראיית פני הבית לא נגמרה מלאכתו למעשר, תו לא מיחייבא אע"פ שהוא דשה וממרחה לאחר שהכניסה, מידי דהוה אמכניס פירות דרך גגו וקרפיפו לבית אפילו היא ממורחת, דקיימא לן דפטורה מן המעשר הואיל ולא ראתה את הפתח (נדה שם וכעי"ז ע"ז שם) אבל אי ראה פני הבית אפילו

מאכל בהמה חייב במעשר, דהא דתנו ודמאי פ"א מ"ג) הלוחת לורע ולבהמה פטור, בדמאי תנינו לה (ע"ד שם).